

ger simpelt hen denne generationsforpligtelse, som så mange har tilsluttet sig heroppefra i dag, og det er for mig som konservativ og for regeringen en af de allermest afgørende forpligtelser, vi har som mennesker: at sikre, at der også er noget til dem, der kommer efter os. Det er derfor, redegørelsen bl.a. citerer kunstneren Bjørn Nørsgaard, der har brugt det her billede med, at vi ikke skal være som græshopperne, der kommer og slår sig ned på marken, æder det hele og intet efterlader til dem, der kommer efter os.

Det er også givet, at hvis man tager den forpligtelse alvorligt, har man påtaget sig en meget, meget stor opgave på en klode, hvor der bliver flere og flere til at dele naturressourcerne – i øvrigt i et meget lille, tætbeholdt land, hvor presset mod naturen hele tiden som følge af vores livsstil, vores måde at leve på og vores produktion uvægerligt er meget, meget stort.

Derfor vil jeg sige, når hr. Per Clausen taler om, om det her er en optimistisk eller en pessimistisk tilgang, at det sådan set ikke er nogen af delene. Vi har forsøgt, jeg har forsøgt at komme med et realistisk bud, et nøgternt bud, men til det hører også at slå det glædelige fast, at årtiers miljø- og naturindsats i Danmark, årtiers politik, som alle i Folketinget jo har hver sit medansvar for, rent faktisk har virket. Men de problemer, der har taget årtier at skabe qua vores livsstil, tager det selvfølgelig også rigtig lang tid at finde løsninger på, og derfor er der stadig væk rigtig mange opgaver.

Det er rigtigt, at der er et positivt afsæt i det her med, at danskerne er storforbrugere af den danske natur. 110 millioner besøgende hvert år i vores skove og i vores øvrige natur vidner jo om, at befolkningens interesse for og kærlighed til naturen er der. Og derfor er der også i sådan en redegørelse her både en kort sigt og en meget lang sigt.

Derfor synes jeg også, det er interessant, at så mange ordførere netop har taget afsæt i deres eget forhold til naturen, og det er også det, vi har forsøgt at gøre lidt plads til i redegørelsen. Det handler jo om andet end bare økonomi og handlingsplaner, det handler også om følelser, det handler om oplevelser, det handler om, at legitimiteten af en fremadrettet og fremsynet miljø- og naturpolitik ikke kommer af sig selv, den kommer i sidste ende fra mennesker, der føler respekt for naturen, kærlighed til naturen – som føler noget for naturen.

Det er bl.a. derfor, jeg i foråret inviterede til debat om natursyn og har fulgt det op her i sen-

sommeren – og nu også gør det med forskellige initiativer på hjemmesiden for at brede det ud til også at være en mere folkelig debat. Det er vigtigt med denne folkelige debat om, hvad det er for nogle ting, vi vil prioritere, hvad det er for nogle landskaber, vi gerne vil have skal være der, hvordan vi værner om, at der stadig væk er noget natur, der er værd at give videre til dem, der kommer efter os.

Kl. 13.25

Det kan lyde meget banalt, men det er rent faktisk refleksioner over den slags ting, der i sidste ende også betinger, at man får opbakning til at foretage nogle af de valg og de fravalg, der skal til for at nå at have de landskaber, have den naturtype, have den slags skov, vi så forhåbentlig kan blive enige om at vi vil have, og for at der stadig væk f.eks. er områder i Danmark med stilhed. Det lyder måske igen meget sådan: Jamen det har vi vel bare. Men det har vi ikke, medmindre vi politisk beslutter os for at værne om, at det skal der være.

Jeg tror grundlæggende, at der er tre søjler, som vi skal bygge fremtidens naturpolitik på: Mangfoldighed, ansvar og dialog.

Hvis vi tager mangfoldighed først, ja, så mener jeg, at naturens mangfoldighed – mange har været inde på det i forbindelse med biodiversiteten – skal stå i centrum. Mangfoldigheden i naturen, vores bælgende landskaber med skove, marker, enge og åer, vores lange kystlinjer og de store lavvandede fjorde rummer alt sammen en rigdom af naturkvaliteter, som vi skal bygge videre på.

Derfor skal de kommende års indsats dække mange forskellige slags naturområder med gode levedmuligheder for vilde dyr og planter. De naturtyper, som man ikke finder andre steder i verden, skal vi selvfølgelig passe særlig på som led i Danmarks internationale forpligtelser. Det var den ene ting, mangfoldighed som den ene søjle.

Så skal vi have udbredt ansvaret for naturen. Der skal selvfølgelig være en klar politisk ansvarsfordeling mellem stat og kommuner, når nu kommunerne overtager ansvaret for det åbne land, og vi skal have erhvervsliv og borgere til i højere grad selv at tage ansvar for natur og miljø. Også det synes jeg har fået mange gode ord med på vejen i dag, også uden at vi ryger i den der grøft med, at der så er nogle, der vil privatisere ansvaret for naturen. Jeg har jo klart hørt alle tilkendegivelserne i dag sådan, at det er der ingen der tror er meningen med det, men at vi